

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/165/2018
Identifikačné číslo spisu: 1297898694
Dátum vydania rozhodnutia: 19.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1297898694.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ALISON Slovakia s. r. o., so sídlom v Bratislave, Tomášikova ulica 12735/64, IČO: 35 792 141, zastúpenej spoločnosťou AK Gavorová a partner, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lombardiniho 22B, IČO: 47 254 637, v mene ktorej koná JUDr. Edita Gavorová, konateľka a advokátka, proti žalovanej LikoSpol, a. s., so sídlom v Bratislave, Miletičova 23, IČO: 35 730 234, zastúpenej spoločnosťou Consilior Iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 51, IČO: 47 231 157, v mene ktorej koná JUDr. Róbert Dupkala, konateľ a advokát, o zaplatenie 26 802,- eur s príslušenstvom, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21 C 240/1997, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2018 sp. zn. 2 Co 320/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 28. júna 2013 č. k. 21 C 240/1997-363 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2018 sp. zn. 2 Co 320/2015 v časti týkajúcej sa splnenia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 5 485,20 eur z r u š u j e a konanie v tejto časti z a s t a v u j e.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2018 sp. zn. 2 Co 320/2015 v ostatých častiach z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Právna predchodkyňa žalobkyne sa žalobou domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy 807 437,- Sk (26 802,- eur) titulom vydania protihodnoty toho, o čo sa zvýšila hodnota prenajatých nebytových priestorov vykonanou rekonštrukciou.

2. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. apríla 2007 č. k. 21 C 240/1997-193 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 642 190,- Sk (21 316,- eur) do 15 dní po právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 122 821,- Sk do 15 dní po právoplatnosti rozsudku.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 642 190,-Sk a výroku o

trovách konania, uznesením z 15. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 260/2007, 5 Co 261/2007 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Súd prvej inštancie po vrátení mu veci odvolacím súdom (v poradí druhým) rozsudkom z 28. júna 2013 č. k. 21 C 240/1997-363 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 26 802,- eur a náhradu trov konania 1 174,80 eur, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania vo výške 1 615,15 eur na účet súdu prvej inštancie v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak majúc za to, že nárok žalobkyne je čo do základu a výšky v celom rozsahu dôvodný. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne ako nájomca nebytových priestorov patriacich žalovanej vykonala s jej súhlasom v týchto priestoroch stavebné úpravy s tým, že žalovaná ako prenajímateľ sa nezaviazala na úhradu nákladov spojených s touto rekonštrukciou. V zmysle § 667 ods. 1 veta štvrtá Občianskeho zákonníka vznikol žalobkyni pri ukončení nájmu nárok na protihodnotu toho, o čo sa hodnota veci zvýšila. Znaleckým dokazovaním bola preukázaná výška zhodnotenia dotknutej budovy, ktorá predstavovala sumu 27 751,98 eur, teda sumu prevyšujúcu žalobou uplatnený nárok. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov konania štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

5. Odvolací súd uznesením z 13. septembra 2013 sp. zn. 2 Co 396/2013 odmietol odvolanie žalovanej z dôvodu absencie náležitostí odvolania v zmysle § 205 ods. 1, 2 O.s.p. a žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V posudzovanej veci zistil, že žalovaná síce podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie včas, na jeho odôvodnenie však uviedla len zákonné znenie dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. Bližšie odôvodnenie odvolania, t. j. konkrétne skutkové okolnosti, o ktoré opierala uvedené zákonné dôvody odvolania, uviedla až po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na dovolanie žalovanej uznesením z 22. januára 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014 v spojení s opravným uznesením z 18. novembra 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014 uznesenie odvolacieho súdu z 13. septembra 2013 sp. zn. 2 Co 396/2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil, že ak odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej z dôvodu, že nemá potrebné náležitosti, odňal jej tým možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), nakoľko v čase rozhodovania odvolacieho súdu mu boli dôvody odvolania aj po obsahovej stránke známe.

7. Odvolací súd po vrátení mu veci najvyšším súdom rozsudkom z 25. apríla 2018 sp. zn. 2 Co 320/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V súlade s § 470 ods. 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) posudzoval náležitosti podaného odvolania podľa O.s.p. Uviedol, že odvolaniu žalovanej nebolo možné vyhovieť, pretože v ňom neuviedla konkrétne a podrobné dôvody, ktorými by v danej veci odôvodnila nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, resp. nesprávnosť napadnutého rozsudku. Žalovaná v odvolaní citovala iba § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ O.s.p. s tým, že bližšie odôvodnenie odvolania zašle súdu v lehote piatich dní. Nakoľko žalovaná do konca odvolacej lehoty odvolacie dôvody nevysvetlila (nerozšírila), zostalo už podľa názoru odvolacieho súdu irelevantné, ako dôvodila v ďalšom časovom rozpätí nachádzajúcim sa po uplynutí jej svedčiacej lehoty na podanie odvolania. Vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu z 22. januára 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014 v znení opravného uznesenia z 18. novembra 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014 uviedol, že toto sa „vzťahovalo k uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.9.2013, č.k. 2 Co 396/2013-375, o odmietnutí odvolania žalovaného podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p. ako odvolanie, ktoré nemalo náležitosti odvolania podľa ustanovenia § 205 ods. 1, ods. 2 O.s.p., a teda v ďalšom odvolacom konaní nebolo možné ho použiť.“ Napriek uvedenému poukázal ďalej na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu z 15. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 260/2007, 5 Co 261/2007 s tým, že v ďalšom konaní mal súd prvej inštancie vyriešiť aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne a znaleckým dokazovaním ustáliť zhodnotenie celej nehnuteľnosti, čo aj vykonal. Argumentoval, že súd prvej inštancie sa presvedčivo vysporiadal s námietkami žalovanej k znaleckému posudku vznesenými v priebehu konania. Uviedol, že na pojednávaní 5. júna 2013, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, žalovaná zotrvala na svojom vyjadrení k znaleckému posudku a návrhy na

doplnenie dokazovania nemala. V súvislosti zo žiadosťou žalovanej o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami uviedol, že tejto žiadosti nevyhovel, pretože takúto požiadavku súčasne nevzniesla žalobkyňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

8. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“). Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie podala z dôvodu procesných väd uvedených v § 420 písm. d/ a f/ CSP a zároveň z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Namietala, že ak dovolací súd neprihliadol na doplnenie jej odvolania z 9. júla 2013, táto skutočnosť je v rozpore so zákonom ako aj s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutí z 22. januára 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014, ktorým bol dovolací súd viazaný. Uviedla, že dovolací súd nesprávne právne posúdil vec, resp. vôbec sa nevysporiadal s namietaným nesprávnym skutkovým zistením veci, nakoľko nebral do úvahy tvrdenia žalovanej uvádzané v doplnení odvolania zo 17. júla 2013 týkajúce sa znaleckého posudku č. XX/XXXX vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Tento znalecký posudok podľa nej nezodpovedal podstatnú otázku pre konanie, t. j. nevyčíslil, o koľko sa zvýšila hodnota dotknutých nebytových priestorov, ale určil hodnotu stavebných prác a technickú hodnotu stavebných prác a materiálov. Uviedla, že žalobou bola uplatnená suma 807 437,- Sk, pričom súd prvej inštancie rozsudkom z 11. apríla 2007 č. k. 21 C 240/1997-193 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 642 190,- Sk, vo zvyšku žalobu zamietol a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby (suma 165 247,- Sk) podľa názoru žalovanej nadobudol právoplatnosť, nakoľko nebol napadnutý odvolaním. Napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie rozsudkom z 28. júna 2013 č. k. 21 C 240/1997-363, následne potvrdeným odvolacím súdom, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 26 802,- eur (807 437,- Sk), hoci predmetom sporu bola už iba suma 21 316,- eur (642 190,- Sk). Namietala tiež, že dovolací súd v rozpore s platnou právnou úpravou nevyhovel jej žiadosti o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Poukázala na nesprávnu aplikáciu § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, pretože zmluvu o nájme uzavrel ako prenajímateľ len jeden z podielových spoluvlastníkov nehnuteľnosti a súhlas na vykonanie stavebných úprav prenajatých nebytových priestorov druhý spoluvlastník nikdy nedal, pričom dovolací súd sa s touto skutočnosťou vôbec nevysporiadal. Tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu je právne neudržateľné, pretože žalobkyňa nežalovala všetky subjekty, ktoré v danom spore boli a sú pasívne legitimované a v zmysle platnej právnej úpravy musia tvoriť nerozlučné spoločenstvo.

9. Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadřila.

10. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a aj dôvodné.

11. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (pozri § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. V posudzovanej veci dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 420 písm. d/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým

sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

14. Prekážka rozsúdenej veci - *res iudicata* (v súčasnosti § 230 CSP a predtým § 159 ods. 3 O.s.p.) patrí k procesným podmienkam konania a jej existencia v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, resp. vedie sa konanie a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

15. V prejednávanej spore si právna predchodkyňa žalobkyne žalobou uplatnila nárok na zaplatenie sumy 807 437,- Sk (t. j. 26 802,- eur). Súd prvej inštancie rozsudkom z 11. apríla 2007 č. k. 21 C 240/1997-193 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 642 190,- Sk (t. j. 21 316,80 eur) do 15 dní po právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania žalobkyni. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie, a to v časti výroku o povinnosti zaplatiť 642 190,- Sk (t. j. 21 316,80 eur) a v časti výroku o náhrade trov konania. Žalobkyňa odvolanie nepodala. Odvolací súd uznesením z 15. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 260/2007, 5 Co 261/2007 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z uvedeného vyplýva, že výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby zrušený nebol a v tejto časti rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom jeho doručenia stranám (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Predmetom ďalšieho konania mal byť už iba nárok na zaplatenie 642 190,- Sk (t. j. 21 316,80 eur). Napriek tomu súd prvej inštancie rozsudkom z 28. júna 2013 č. k. 21 C 240/1997-363, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 26 802,- eur a náhradu trov konania. Súd prvej inštancie teda znovu konal a rozhodol o celom nároku uplatnenom v žalobe a nezohľadnil, že žaloba bola v časti o zaplatenie 5 485,20 eur (165 247,- Sk) právoplatne zamietnutá. Keďže odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí túto nesprávnosť neodstránil, oba súdy nižších inštancií konanie zaťažili vadou v zmysle § 420 písm. d/ CSP a dovolateľka tento dovolací dôvod uplatnila opodstatnene.

16. S poukazom na uvedené najvyšší súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie 5 485,20 eur zrušil a konanie v tejto časti zastavil (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 CSP).

17. V danom prípade dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so

zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

19. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná podala včas proti rozsudku súdu prvej inštancie z 28. júna 2013 č. k. 21 C 240/1997-363 odvolanie z 9. júla 2013, ktoré odôvodnila iba uvedením zákonného znenia § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. Podaním zo 17. júla 2013, doručeným súdu prvej inštancie po uplynutí odvolacej lehoty, odvolanie bližšie odôvodnila a obsahovo konkretizovala v ňom uplatnené odvolacie dôvody. Odvolací súd uznesením z 13. septembra 2013 sp. zn. 2 Co 396/2013 toto odvolanie žalovanej odmietol z dôvodu absencie náležitostí odvolania v zmysle § 205 ods. 1, 2 O.s.p., keďže bližšie odôvodnenie odvolania doplnila až po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Najvyšší súd uznesením z 22. januára 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014 v spojení s opravným uznesením z 18. novembra 2015 sp. zn. 8 Cdo 28/2014 uvedené uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože odvolací súd nesprávne pri rozhodovaní o odvolaní žalovanej na doplnené dôvody neprihliadol a tým zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa názoru najvyššieho súdu bolo podstatné to, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu mu boli dôvody odvolania žalovanej známe aj po obsahovej stránke a bolo bez právneho významu, že žalovaná dôvody odvolania, ktoré označila vo svojom odvolaní, špecifikovala po uplynutí odvolacej lehoty. Žalovaná podaním zo 17. júla 2013 rozsah, v akom napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním z 9. júla 2013, nerozširovala a nemenila ani dôvody svojho odvolania.

20. Odvolací súd bol v ďalšom konaní viazaný uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu (porovnaj judikát R 76/2016) a jeho úlohou bolo podrobiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolaciemu prieskumu z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalovanou v odvolaní z 9. júla 2013, špecifikovaných podaním zo 17. júla 2013. Napriek tomu odvolací súd v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „odvolaniu žalovaného nebolo možné vyhovieť, pretože odvolateľ v odvolaní včas podanom neuviedol konkrétne, podrobné dôvody, ktorými by v prejednávanej veci odôvodnil nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, nesprávnosť napadnutého rozsudku. Nie je dostatočným dôvodom uviesť (len) dôvody vymedzené zákonom, citované zákonné ustanovenie ktoré odvolateľ aplikuje v každej občianskoprávnej veci.“ Uviedol tiež, že: „v tomto odvolaní žalovaný citoval len ustanovenie § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ O.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) avšak tieto zákonné ustanovenia, ktoré sa vzťahovali na všetky sporové občianskoprávne veci (všeobecnej povahy), nepodoprel ním vymedzené zákonné dôvody odvolania konkrétnym i, rozhodujúcimi, právnymi skutočnosťami vzťahujúcimi sa len k predmetnej právnej veci. Odvolateľ už nič iné neuviedol, len, že bližšie odôvodnenie odvolania zašle súdu v lehote piatich dní (čo by bolo v lehote na podanie odvolania); napokon sa tak stalo po uplynutí lehoty na podania odvolania.“ Argumentácia odvolacieho súdu vo vzťahu k skutkovému stavu veci uvedená v bode 14. jeho rozhodnutia sa potom javí ako zmätočná a rozporuplná, nakoľko v predchádzajúcej časti odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd dôvodil absenciou konkrétnych dôvodov, ktorými by žalovaná odôvodnila nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Žalovaná podaním z 26. septembra 2016, doručeným odvolaciemu súdu 4. októbra 2016, doplnila odôvodnenie svojho odvolania o ďalšie námietky. Z rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne nevyplýva, ktorá časť jeho odôvodnenia sa vzťahuje k špecifikácii odvolacích dôvodov podaním žalovanej zo 17. júla 2013 a ktorá k doplneniu odôvodnenia odvolania podaním žalovanej z 26. septembra 2016. Nie je tak zrejmé, či podanie žalovanej z 26. septembra 2016 odvolací súd posúdil ako zmenu, resp. doplnenie v odvolaní uvedených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 3 CSP alebo ako rozšírenie právnej argumentácie vo vzťahu k už uvedeným odvolacím dôvodom.

22. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že ak sa odvolací súd nezaoberal odvolacími námietkami žalovanej uvedenými v jej odvolaní z 9. júla 2013 v spojení s podaním zo 17. júla 2013, odňal jej svojím konaním a rozhodnutím právo, aby na základe jej včas podaného odvolania so zákonnými náležitosťami bolo ňou napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmané odvolacím súdom. Odvolací súd sa taktiež zrozumiteľne nevysporiadal s doplnením odôvodnenia odvolania v podaní

žalovanej z 26. septembra 2016. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalovaná opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Žalovaná v dovolaní namietala, že odvolací súd v rozpore s platnou právnou úpravou nevyhovet jej žiadosti o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

24. Podľa § 219 ods. 3 CSP platí, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Dovolací súd uvádza, že povinnosť súdu oznámiť strane miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami v zmysle jej žiadosti nie je podmienená rovnakou žiadosťou druhej strany. Je výlučne na rozhodnutí každej strany sporu, či svoje právo požiadať súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami súd využije.

25. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná vo svojom podaní z 26. septembra 2016, doručenom odvolaciemu súdu osobne 4. októbra 2016 (č. l. 407 a 408 spisu) požiadala podľa § 219 ods. 3 CSP súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na adresu: office@consilior.sk. Odvolací súd s poukazom na zachovanie princípu rovnakého postavenia strán sporu (Čl. 6 CSP) oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na svojej úradnej tabuli a na webovej stránke v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a uvedené neoznámil žalovanej aj elektronickými prostriedkami v zmysle jej žiadosti. V odôvodnení rozhodnutia v tejto súvislosti uviedol, že „nevyhovet žiadosti odvolateľa na doručenie oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku aj elektronickými prostriedkami, pretože túto požiadavku súčasne nevzniesol žalobca.“

26. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (pozri napríklad sp. zn. 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania (strane) možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 O.s.p. o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 O.s.p. požiadal o také doručovanie písomností (pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 227/2013 a 7 Cdo 192/2013).

27. Vyššie uvedené právne závery, súladné so závermi obsiahnutými medziiným v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 714/2015 (neskôr publikovanom ako judikát R 9/2016), zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodržel procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 CSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (pozri obdobne rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 14/2018, 5 Cdo 127/2018). Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

28. So zreteľom na dôvodne namietanú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd v súlade s jeho rozhodovacou praxou nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci.

29. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu sčasti zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

30. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

31. Dovolací súd si je vedomý toho, že v dôsledku zrušenia časti rozhodnutia súdu prvého stupňa a zastavenia konania v tejto časti sa stal výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách prvostupňového konania neaktuálnym, má však za to, že vec v jej nezastavenej časti sa opätovne dostáva do štádia odvolacieho konania, v ktorom sa posúdi aj pomer úspechu strán vo veci z hľadiska náhrady trov konania. Dovolací súd sa v súčasnom štádiu konania nepovažuje za kompetentného pomer úspechu strán posúdiť. Z týchto dôvodov dovolací nezrušil aj na zrušenú časť rozhodnutia súdu prvej inštancie čiastočne nadväzujúce rozhodnutie o trovách konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.